

Zondag 14 juni

De Eshof, Hoevelaken

Voorganger ds. Marrit Bassa

Lezing Oude Testament: Jesaja 12 vers 1- 6

Evangelielezing: Matteüs 9, 35–10,15

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Soms ligt oplossing dichterbij dan je denkt.

Je denkt na over een probleem. Je ziet het niet. Je wilt er graag uitkomen, maar je gedachten draaien rondjes. Totdat iemand zegt: hé, maar als je nu eens...

En dan blijkt dat de oplossing al die tijd voor je neus heeft gestaan.

Dat je alleen maar je hoofd had hoeven draaien om het net even anders te zien.

Jezus is vanmorgen degene die ons laat zien dat de oplossing dichterbij ligt dan we denken. En, er is haast bij. Hij geeft nauwelijks tijd om erover na te denken. Hij geeft meteen een opdracht mee.

In het gedeelte hiervoor heeft Mattheus beschreven hoe Jezus allerlei mensen heeft genezen. Hij laat de gestorven dochter van een leider van de synagoge wakker worden. Hij geneest een vrouw die al jaren leed aan bloedverlies. En daarna laat hij twee blinden zien. En alsof dat niet genoeg is wijst hij de demon van de man die geen woord uit kan brengen de deur. De man kan weer spreken.

De reactie van de Farizeeën is niet mals. Ze zijn niet in het minst onder de indruk. Ze halen hun neus op. Ach zeggen ze, het is dankzij de vorst der demonen dat hij demonen uit kan drijven.

Na al die wonderen zou je denken dat ze wel benieuwd zijn naar wie Jezus is. Maar nee. Niets van dat alles.

Jezus heeft nog veel terrein te winnen.

Maar, dat lijkt bijna onbegonnen werk. Hoe kun je nu tegen zoveel cynisme op?

Als iemand het niet wil geloven, dan kun je nog zo je best doen, maar dat gaat je nauwelijks helpen. Het lijkt een beetje op de complotdenkers van onze tijd.

We denken dan vaak meteen aan Amerika, maar ook in onze eigen buurt komt het veelvuldig voor. De verhalen die we bijna dagelijks voorbij zien komen op youtube.

Er hoeft maar iets te gebeuren of de theorieën vliegen je om de oren. Dat beelden, foto's en filmpjes in no time bewerkt kunnen worden om het precies anders te laten lijken, helpen daar niet aan mee.

Ik hoorde het laatst nog iemand zeggen. Sinds corona vertrouwen we nergens meer in. Weet u het nog? Een wereldwijde crisis als één groot theater om ons af te leiden.

Tegenwoordig wordt er handig gebruik gemaakt van dit soort manieren van denken. Er hoeft maar iemand met een wapen langs het Witte Huis te lopen of het is de grootste aanslagpoging in de geschiedenis. Je hoeft maar één keer vriendelijk te spreken over vluchtelingen en je bent een woke linkse idioot.

Je hoeft maar één keer te zeggen dat de overheid probeert het goede te doen of je wordt meewarig aangekeken met de woorden: jij gelooft ook in alles.

Je hoeft maar één filmpje te laten zien waarop een asielzoeker zich misdraagt en de fakkeloptocht komt op gang.

Het vertrouwen waarvan de lofzang van Jesaja spreekt klinkt prachtig. Maar het is maar al te snel verloren.

En diegene die het vertrouwen in het goede inderdaad kwijt zijn, zijn moeilijk ergens anders van te overtuigen. Elk argument om aan te geven dat er in ons land een hoop gewoon wel heel goed geregeld is, of dat niet elke vluchteling een verkrachter is, wordt per direct omgedraaid in het voordeel van de theorie. Het is vechten tegen de bierkaai als mensen iets in hun hoofd hebben.

En natuurlijk mag je kritisch kijken naar de dingen die om ons heen gebeuren. Ook naar overheidsbeleid. Met vragen stellen is niets mis. Maar af en toe komt het neer op vertrouwen en geduld hebben. En soms heb je het gewoon zelf ook niet bij het rechte eind.

Wantrouwen en ongeduld worden maar al te vaak omgedraaid naar onverschilligheid of eigengereidheid. In de omgekeerde waarheid: Er zal weer niets van kloppen. Ze zullen wel weer achter onze rust aan zijn. Ze gunnen ons ook niks. Dus laten we gewoon doen wat we willen. Politici, media en deskundigen kletsen maar wat.

We bepalen zelf wel wat goed is wat slecht. En op onze weg naar het recht vernielen we alles wat we tegenkomen.

Iets daarvan proef je ook bij de Farizeeën. En nee, ze gaan niet de straat op met fakkels en vuurwerk. Tenminste, nu nog niet.

Maar ze helpen willens en wetens het verhaal de wereld in dat Jezus wel van de demonen zelf zal komen.

Ze kunnen het namelijk niet hebben dat iemand anders hun terrein kaapt. Zij waren degenen die op hun manier het volk zouden voorgaan tegen de gezamenlijke vijand die Rome heette.

Maar, dat zij zelf onder kritiek konden komen te staan, kwam niet voor in hun woordenboek. En dat was precies wat Jezus deed.

Het levert een ingewikkeld conflict op rondom macht, loyaliteit en religieuze belangen.

Het is voor de gewone mens nauwelijks meer te bevatten. Welke kant moet je kiezen in zo'n conflict? Wie spreekt er eigenlijk de waarheid? Waar moet je je melden om gewoon verder te mogen met je leven?

Toch lijken de mensen, de gewone man, intuïtief, op gevoel te kiezen voor Jezus. Want de mensenmenigte volgt hem, staat er.

Intuïtief kiest de mens voor het goede.

Zoals er inmiddels al 13 dagen lang vreedzame marsen worden gehouden in Tirana, de hoofdstuk van Albanië. De premier heeft zijn ziel verkocht aan het grote geld. Grote natuurgebieden langs de kust lijken in handen te komen van de machtigen der aarde. En het volk loopt te hoop.

Intuïtief kiest de mens voor het goede.

Weet u nog, afgelopen winter? Toen de menigte in Minnesota wekenlang hun marsen hield om de agenten van ICE te stoppen?

Er werd gezongen. Er werd voedsel gedeeld. Gemaskerde mannen werd de weg versperd.

Intuïtief kiest de mens voor het goede.

De mens verlangt naar een wereld die goed is. Die recht is. Waar de mens mens kan zijn.

Dat is geen massahysterie. Dat is op weg gaan naar de waarheid.

En de mensenmenigte loopt Jezus na.

En niet alleen vanwege zijn genezingen, maar ook vanwege zijn onderwijs. Vanwege zijn woorden. Die woorden geven hoop, ze geven moed. De mensen voelen het aan: hier spreekt God tot ons.

Maar de mensen zien er uitgeput en hulpeloos uit. Zoals je soms moe kan worden in je verlangen naar recht en vrede.

De mensen weten niet meer waar ze het zoeken moeten. Ze zijn moe van alles wat ze horen en zien en niet begrijpen. Ze zijn moe van het steeds maar dom gehouden worden.

Ze zijn moe omdat anderen hen niet begrijpen.

Ze zijn moe omdat ze leiders missen die begaan zijn met hun leven.

Moe omdat ze zo graag mens willen zijn als iedereen.

Moe omdat ze willen leven.

Gewoon willen leven in een wereld die hen niet opjaagt.

Jezus ziet het is met innerlijke ontferming bewogen. Het raakt hen de mensen zo te zien. Hij deelt hun verlangen en laat ze binnenstromen in zijn eigen hart.

Jezus kijkt om zich heen en zegt: De oogst is groot, de arbeiders weinig.

Vraag de eigenaar van de oogst of hij arbeiders wil sturen.

Er moet hulp komen. En snel.

Meteen worden de leerlingen geroepen en krijgen zij macht om geesten uit te drijven en elke kwaal te genezen.

Om het concreet te maken worden hun namen genoemd.

Ze worden direct aan het werk gezet. Ze krijgen een naam en een mandaat.

Misschien hadden ze zelf ook het probleem gezien.

Maar niet bedacht dat zij deel van het antwoord zouden zijn.

Zoals ook wij zelf een deel van het antwoord kunnen zijn.

Welke waarheid hebben wij eigenlijk te bieden aan de mensenmenigte die moe is? Welk voorbeeld hebben wij te geven?

Welke mensen kunnen wij helpen in hun vermoeidheid? Welke rust kunnen wij bieden in een tijd die zoveel onrust kent?

Op welke velden zien wij de oogst groeien? Of juist vergaan? Aan onwetendheid, aan de onmacht om de eigen intuïtie te volgen? Zijn wij niet zelf ook vaak het antwoord in de oplossing van zoveel problemen? Hoe gaan wij zelf om met onze medemens, hoe gaan wij om met de natuur en grondstoffen?

Jezus stuurt ons op pad. Omdat we geroepen zijn vrede te brengen. Te beginnen bij onszelf, bij onze naaste burenen. We zijn geroepen het evangelie frank en vrij te delen. Om in Christus' naam, heling te brengen waar de samenleving gebroken lijkt. We zijn geroepen grenzeloos lief te hebben, maar ook om grenzen te stellen aan wat in strijd is met het evangelie. We zijn geroepen om zonder iets op pad te gaan en te leven van de goedheid van de ander. We zijn geroepen om de lofzang te zingen op Gods grote daden, maar ook te getuigen dat je de komst van het Koninkrijk niet in de weg moet zitten.

De oplossing is soms dichterbij dan we denken. We worden zelf op pad gestuurd. En nee, niet met de meest gemakkelijke roeping. Wel de meest menselijke.

We hebben alles wat we nodig hebben. En we mogen dat delen. En ja, we zijn vrij om verder te trekken als het te moeilijk wordt. Als het praten is tegen de bierkaai.

Schud dan het stof van je voeten. En weet dat er na jou misschien nog een ander komt. Die wel de verbinding kan maken. Laat het los als het moet, maar wees er voor en met de ander, daar waar het kan.

De oplossing ligt soms dichterbij dan je denkt.

Ga aan de slag, als de Geest jouw naam noemt.

En weest niet bang. Je mag vandaag beginnen.

Op weg met vrede, brood en wijn. Met geloof en hoop en liefde.

Op weg naar Gods nieuwe wereld. Amen.